

Настоящото производство е по реда на раздел V, чл.58д и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на К. Л. З., чрез адв. Б.-ВрАК срещу наказателно постановление (НП) №23-4332-014875/28.07.2023 г. на началник група към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), Отдел „Пътна полиция“ (О „ПП“) при СДВР, с което му е наложено административно наказание на основание чл.183, ал.4, т.7, пр.1 от Закона за движение по пътищата (ЗДВП) глоба в размер на 50 (петдесет лева) лв. за извършено нарушение по чл.137А, ал.1 от ЗДВП и на основание чл.177, ал.4, т.1 от ЗДВП глоба в размер на 500 (петстотин лева) лв.

С жалбата се моли за отмяна на НП като неправилно, незаконосъобразно и издадено в нарушение на материалния закон, процесуалните правила и целта на закона. Претендира се присъждане на сторени разноски.

За жалбоподателя редовно призован се явява надлежно упълномощен процесуален представител, който поддържа жалбата. По същество пледира да бъдат подробно обсъдени изложените съображения в жалбата, както и намира, че няма закон или нормативен акт, който да забранява МПС да се превозва като товар, каквото е и решението на АССГ и трайната съдебна практика, отделно от това водачът е с решение на ТЕЛК, което му позволява да кара без колан. Претендират се разноски, съобразно представения договор.

За органа издал наказателното постановление не се явява представител и не е изложено становище по същество.

От фактическа страна, относимите към спора обстоятелства, се установяват от събраните писмени доказателства:

Жалбоподателят има 78 % трайно намалена работоспособност, приета с решение на ТЕЛК №2687 от 156 от 28.09.2020 г. за срок до 01.09.2023 г., с водеща диагноза: увреждания на междупрешленните дискове в поясния и другите отдели на гръбначния стълб, с радикулопатия.

На 22.06.2023 г. около 07:48 часа жалбоподателят бил спрян за проверка, докато управлявал в гр. С. по Околовръстен път, с посока на движение от ул. „*****“ към ул. „*****“ товарен автомобил „*****“, с ДК № ***** , собственост на юридическо лице. При проверката полицейските служители свидетелите Г. Б. и И. Д. установили, че жалбоподателят е без поставен обезопасителен колан. Същият в товарния отсек на управлявания от него товарен автомобил превозвал пътно-строителна техника – багер, като нямат спомен дали е бил обезопасен, но нямало право да превозва такъв. Предупреден е водачът, че започва процедура по издаване на ПАМ. На водача бил иззет контролния талон.

На 22.06.2023 г. бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) на жалбоподателя от мл. автоконтрольор при О „ПП“ - СДВР И. С. Д. - мл. автоконтрольор, оправомощен по силата на Заповед №

81213-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, за нарушения по чл.137А, ал.1 и по чл.138 от ЗДвП осъществени на 22.06.2023 г. в 07:48 часа. Вписано в него било, че жалбоподателя има възражения, както и че са иззети контролен талон и СРМПС.

Депозирани са писмени възражения от жалбоподателя срещу акта, с приложено експертното решение на ТЕЛК.

Въз основа на съставения АУАН е издадено атакуваното наказателно постановление от съответното компетентно длъжностно лице, упълномощен въз основа на Заповед №81213-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи - началник група към СДВР, О „ПП“-СДВР – старши инспектор Г. В. Б., назначена на длъжност началник на 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

По отношение на издадена ЗПАМ във връзка с конкретното административно нарушение има постановен влязъл в законна сила съдебен акт – решение от 23.10.2023 г. на АССГ, Трето отделение, 15 състав, по дело №7046/2023 г., с което е била отменена същата, като е прието, че е незаконосъобразна, поради издаването ѝ в протИ.речие с материалния закон.

Съдът е взел предвид събраните по делото доказателства: заповеди на министъра на вътрешните работи, справка картон на водача, съдебно решение, решение на ТЕЛК, както и изцяло кредитира показанията на разпитаните в хода на съдебното следствие свидетели Д. и Б., които намира за логични и непротИ.речиви, както вътрешно, така и помежду им.

Гореизложената фактическа обстановка се установява от приетите писмени и гласни доказателства, които са логични и непротИ.речиви и съдът ги цени.

От така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е **допустима**, като подадена в законния четиринадесетдневен срок /видно от разписката за получен препис от наказателното постановление това е станало на 21.08.2023 г., а жалбата е подадена на 31.08.2023 г./ и от надлежно легитимирано лице, имащо правен интерес от обжалване, като разгледана по същество същата се явява **основателна**, поради следното:

Актът за установяване на административно нарушение е съставен от длъжностно лице по чл.189 ал.1 от ЗДвП, компетентно да осъществява контрол по този закон. Издаденото въз основа на акта наказателно постановление, също е от компетентен орган. Независимо, че в чл.189 ал.4 от ЗДвП, като такъв орган е посочен министърът на МВР, видно от издадената от същия Заповед №81213-1632/02.12.2021 г. е обстоятелството, че началник 03 сектор „Административно обслужване“ към О „ПП“ при СДВР оправомощен по надлежния ред, поради което следва да се приеме, че притежава съответната материална компетентност да издава наказателни

постановления за нарушения по ЗДвП. Както АУАН, така и НП са съставени, съответно издадени в сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН.

По т.1 на процесното НП:

От събраните по делото доказателства в хода на съдебното следствие, които съда цени, се потвърди изложената в АУАН и издаденото въз основа на него наказателно постановление фактическа обстановка.

Съгласно разпоредбата на чл.137А, ал.1 от ЗДвП водачите в моторни превозни средства от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, когато са в движение, използват обезопасителните колани, с които моторните превозни средства са оборудвани, като изключение от това правило е предвидено в разпоредбата на чл.137А, ал.2 от ЗДвП.

Жалбоподателят е осъществил визираното в АУАН и в издаденото въз основа на него наказателно постановление административно нарушение. Същият от обективна страна като водач на моторно превозно средство (по смисъла на § 6, т. 11 от ДР на ЗДвП), докато е бил в движение не е бил с поставен обезопасителен колан. Но за същия е било налице изключението по чл.137А, ал.2, т.3 от ЗДвП, а именно, съгласно решението на ТЕЛК, което към момента на визираното административно нарушение е действало. Това е така, доколкото от същото се установява, че е лице с трайни увреждания на опорно-двигателния апарат. За физическо състояние, което не позволява на лице – водач на МПС, да използва обезопасителен колан, следва да се приеме само състояние, при което поради обективни причини (т.е. стоящи извън субективните желания на лицето) е невъзможно да се постави колан или ако поставянето на такъв би застрашило здравословното му състояние. Законът не предвижда спазването на специален ред за удостоверяване на физическото състояние на водача.

В случая, жалбоподателят ангажира писмено доказателство, за такова заболяване, при което употребата на колан би причинила силни болки или неразположение.

Поради което и същият е възразил срещу акта и представил визираното решение на ТЕЛК, за да може административнонаказващия орган да вземе под внимание този факт и в срока за произнасяне да се произнесе по възражението на основание чл.52, ал.4 от ЗАНН. Като не е сторил това в тази му част е допуснал нарушение. Не би издал НП за това нарушение, ако бе взел предвид медицинския документ, приложен към възражението.

Поради горното НП в тази му част като незаконосъобразно следва да бъде отменено.

По т.2 на атакуваното НП:

На първо място нарушени са и разпоредбите на чл.42, ал.1, т.4 от ЗАНН и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, доколкото нито в АУАН, нито в издаденото въз основа на него наказателно постановление са вписани обстоятелствата, при които е осъществено нарушението.

Налице са посочени различни факти и различни правни квалификации на това деяние в АУАН и в атакуваното НП. Докато в акта се твърди, че ППС-то не отговаря на изискванията на ЗДВП и на Наредба №I-45/2000 г. на МВР, което съставлява административно нарушение по чл.138 от ЗДВП, то в НП се сочи, че „управлява ППС с неукрепен товар в нарушение на наредбата по чл.127, ал.4 от ЗДВП при констатирани незначителни неизправности при укрепване на товара”, което е с посочена правна квалификация по чл.177, ал.4, т.1 от ЗДВП.

На първо място не се установи, че управляваното от жалбоподателя МПС не отговаря на изискванията на ЗДВП, както се твърди в акта, а на следващо място, че превозването на МПС в товарен отсек, предназначен единствено за товари, като не отговаря на изискванията на Наредба №I-45/2000 г., както се твърди в НП. Доколкото не се твърди административно нарушение, касаещо нарушения по превоз на неукрепен товар, както и не се визират съответните норми на Наредба №7/2018 г. то е нарушено правото на защита на подведеното под административнонаказателна отговорност лице да узнае в какво административно нарушение го обвиняват, че е осъществило. Приложената от наказващият орган разпоредба, предвижда налагане на наказание при управление на ППС с неукрепен товар. Изискването товарите да бъдат укрепени е регламентирано в нормата на ал. 2 на чл. 1 от посочената Наредба № 7 от 27.04.2018 г. регламентираща, че укрепването на товарите, превозвани с пътни превозни средства /ППС/, се извършва така, че да не пречи на безопасното управление на превозното средство и да не застрашава жИ.та и здравето на участниците в движението, имуществото им, както и околната среда, като в разпоредбата на чл. 3 от същата наредба е установено задължение за водача преди натоварването да приложи най-подходящите методи за обезопасяване на товарите съгласно изискванията на чл.8 /укрепването на товара се извършва по един или повече от следните стандарти: БДС EN 12195-1, БДС EN 12195-2, БДС EN 12195-3, БДС EN 12195, БДС EN 12640, БДС EN 12642, БДС EN 283, ISO 1161 и ISO 1496, приложими към превозвания товар и превозното средство/. Такова описание в акта и процесното НП липсват, а напротив и двата се сочи, че се касае за превоз на МПС, което е в нарушение на Наредба №I-45/2000 г., която касае регистрацията на ППС-тата, а не превоза на товари.

Ето защо липсва доказаност на така твърдяното в т.2 на атакуваното НП административно нарушение, за което е и налице разминаване между описание и правна квалификация.

За пълнота следва да се посочи, че издадената ЗПАМ е била отменена от АССГ, поради това, че превозването на малогабаритен багер не е техническа неизправност, нито изменение в конструкцията, както е било въведено твърдение в същата, но би могло да представлява превозване на опасен товар, ако не са били спазени изискванията за класа и вида на превозвания товар.

Поради горното НП по т.2 следва да бъде отменено като

незаконосъобразно.

Докато разпоредбата на чл. 53, ал. 2 ЗАНН дава възможност на административнонаказващия орган да издаде НП, макар в акта за установяване на административно нарушение да е допусната нередовност, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина, то това положение не се отнася до издаването на НП, при което административнонаказващият орган следва да спазва всички изисквания на нормите на ЗАНН, включително и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН. Административнонаказващият орган не е изпълнил функциите си по чл. 52, ал. 4 от ЗАНН, а именно: преди да се произнесе по преписката да провери акта, с оглед на неговата законосъобразност и обоснованост и да прецени възраженията и събраните доказателства.

Поради гореизложеното наказателното постановление като незаконосъобразно следва да бъде отменено.

С оглед изхода на производството, а именно отмяна на процесното НП, претенцията на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноси се явява основателна. Като съобрази разпоредбата на чл. 18, ал. 2 от Наредба №1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 1, при интерес до 1000 лв. - 400 лв., съдът прие, че адвокатското възнаграждение, заплатено на адв. Б. в размер на 400 лв., се явява в границите, определени в Наредбата и нейния размер не е прекомерен, поради което следва да се възложат заплатените от жалбоподателя разноси в този размер, за които следва да бъде осъден наказващия орган.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: